

Moviments

Edita: Federació de Moviments diocesans – Bisbat de Vic <http://www.federaciomoviments.org> Núm. 15. Juny 2007

– Frater - Mvt. Cristians de Pobles i Comarques

DIÀLEG, NO CONFRONTACIÓ

Els bisbes de Catalunya han publicat el passat mes de febrer una carta titulada: "CREURE EN L'EVANGELI I ANUNCIAR-LO AMB NOU ARDOR". Sense deixar de dir res del que creuen que ha de comunicar als catòlics catalans, ho fan en un to profund i serè que es contraposa amb moltes declaracions esverades i anacrònicament combatives. No sols fan un exercici constructiu, sinó que fan propostes d'aquest estil:

"A través del diàleg, no cercant la confrontació, els cristians laics, «no poden abdicar de la política, com a activitat destinada a consolidar i a promoure el bé comú». El diàleg demana sentit d'identitat i, alhora, acceptació de l'altre amb voluntat de convivència. La història del nostre segle xx ens adverteix sobre els mals de la confrontació excloent: ni volem contribuir-hi ni volem ser-ne víctimes. Per això animem els fidels

cristians a, d'una banda, no avergonyir-se mai de ser deixebles de Jesús i, d'una altra, a donar-ne testimoniatge des de la proximitat, des de la comprensió, des de la voluntat de salvació, imitant el Crist que no va venir a condemnar el món sinó a salvar-lo".

Trobareu el document íntegre a:

<http://www.tarraconense.cat>

Jordi Albertí EL SILENCI DE LES CAMPANES
La persecució religiosa durant la guerra civil.
 Editorial Proa. Barcelona 2007

Es tracta d'un assaig del filòleg i historiador Jordi Albertí Oriol (Cassà de la Selva, 1950), que repassa els fets dolorosos de la persecució religiosa del 1936-1939, n'analitza les causes i els antecedents i, amb valentia, posa damunt la taula la seva hipòtesi de "per què van matar tants capellans durant la guerra".

L'objectiu de l'autor, segons ha manifestat, és "Assumir-la com a part de la nostra història i explicar-la al costat de moltes altres desgràcies i encerts. Per tal que els creients en puguin treure les seves reflexions espirituals. Perquè tots puguem extreure'n les millors lliçons per avançar en el camí de la pau i de la llibertat per a Catalunya".

"Avui dia, l'anticlericalisme continua mantenint un cert grau de prestigi. Burlar-se d'un capellà, de la bíblia, dels fidels que van a missa... continua fent patxoca. El Concili Vaticà II va neutralitzar les raons objectives per atacar l'Església en molts aspectes, però també és veritat que hi ha accions com el manteniment de la COPE o el suport a manifestacions antigovernamentals que fan molt de mal i que donen munició a les crítiques".

“CREURE EN L’EVANGELI I ANUNCIAR-LO AMB NOU ARDOR” (Bisbes de Catalunya)

La religió en el nostre estat modern (Nº 7)

En el context de la legítima autonomia de la societat política —de la laïcitat—, volem contribuir al discerniment d’alguns valors que estan en joc en aquests moments. És a dir, volem fer sentir una veu profètica i alhora dialogant. Tot i la crisi actual de les grans ideologies, més que mai cal vetllar perquè les diferents majories parlamentàries que s’alternen legítimament en la governació de l’Estat espanyol i de la Generalitat de Catalunya, responen a diferents models de política i de país, respectin i promoguin els drets humans, personals i col·lectius; que el bé comú i el progrés dels sectors socials menys afavorits siguin absolutament prioritaris; que les minories es vegin reconegudes; que els programes estiguin al servei de les persones i no a l’inrevés. L’Església sempre manifestarà una col·laboració constructiva per assolir aquests béns, sense renunciar per això a una crítica profètica que ajudi a purificar l’acció política.

a) La laïcitat com a valor

D’ençà que el concili Vaticà II reconegué solemnement la llibertat com un valor natural i fonamental de la persona, la laïcitat o aconfessionalitat de l’Estat és una realitat no només acceptada, sinó també promoguda per l’Església. En plena continuïtat amb la defensa cristiana de la llibertat i dignitat de la persona, la laïcitat vol dir, com ho observa el concili provincial Tarraconense, «l’absència de pressió religiosa o irreligiosa per part dels Estats» i «la convicció que l’Església no ha de dominar el món, sinó que hi ha d’aportar les energies religioses de la fe, de l’esperança i de l’amor, cosa que significa [...] pèrdua d’influència social i de poder».

D’acord amb el sentit de missió al qual ens hem referit abans, no demanem privilegis, ni l’empara dels governants, sinó llibertat efectiva per tal de fer actual la presència del Senyor ressuscitat i d’oferir a tots els nostres conciutadans la bona nova de la salvació. Aspirem només, amb humilitat i amb fermesa, a exercir, enmig d’aquest país del qual som part viva des dels seus orígens i que estimem, la nostra missió profètica. I això, perquè estem convençuts que quan l’evangeli és acollit per les persones, la comunitat civil es fa també més responsable, més atenta a les exigències del bé comú i més solidària amb els necessitats. Així s’expressava al Quirinal el papa Benet XVI: «La comunitat política i l’Església són independents i autònomes, cada una en el propi terreny. Ambdues, això no obstant, encara que per títol divers, estan al servei de la

vocació personal i social de l’home (GS 76). [...] Per tant, és legítima una sana laïcitat de l’Estat en virtut de la qual les realitats temporals es regeixen segons les seves normes, sense excloure, però, aquestes referències ètiques que troben el seu fonament últim en la religió. L’autonomia de l’esfera temporal no exclou una íntima harmonia amb les exigències superiors i complexes que es deriven d’una visió integral de l’home i del seu etern destí.»

b) Laïcitat sense malentesos

A ningú no hauria d’incomodar la veu profètica de l’Església sobre la vida familiar, la vida social i àdhuc la vida política, també quan va contracorrent d’estats d’opinió àmpliament difosos. Al contrari, seria el nostre conformisme el que privaria la societat d’una vella saviesa que hem rebut de dalt i que ha estat present i activa en les arrels de la nostra antropologia i de la nostra història. El nostre deure és mantenir-la operativa, quan sembla oportú i quan no ho sembla tant. Sobretot si tenim en compte la marxa accelerada, comparativament amb els altres Estats europeus, amb què, en algunes matèries, els nostres legisladors avancen cap a una normativa civil cada cop més allunyada de l’humanisme cristià, el qual no és altra cosa que la protecció de la persona i dels lligams solidaris que uneixen i protegeixen els homes siguin o no cristians. Més enllà de valors estrictament religiosos, avui ens estem jugant la continuïtat d’unes pautes de capteniment personal i social vinculades transversalment a la nostra cultura. Val a dir, tot amb tot, que els nostres tocs d’atenció com a pastors tenen sempre caràcter i sentit de proposta, mai d’una pretesa imposició. I, encara, de proposta nascuda de l’evangeli, no inspirada en cap projecte contingent, de caràcter sociològic o polític. Una proposta enriquidora, que apel·la al valor transcendent de la persona i salva la societat del risc d’un pensament únic, que tot ho aplanava i uniformitza.

Ens inspira el sant pare Joan Pau II quan a Cuatro Vientos ens deia: «La veritat no s’imposa, es proposa.» Direm, en aquesta línia, que voldríem veure més reconeguts a Catalunya valors fonamentals com el do de la vida, des de la seva concepció a la seva mort natural. Voldríem, igualment, que la família fos més valorada i recolzada, «sense que es vegi suplantada o ofuscada per altres formes o institucions diverses». Reclamem, simultàniament, el dret de tota persona a unes condicions de vida dignes, lluny de qualsevol forma d’explotació: pensem, particularment, en els infants que són víctimes de tantes formes d’egoisme dels grans, o en els malalts, discapacitats, ancians o moribunds, que pateixen la soledat injusta de part dels altres i que són vistos com una càrrega per a la comunitat; o en els qui són explotats comercialment en les seves debilitats

per interessos lucratiu; o els qui no troben habitatges accessibles; en els pensionistes menys retribuïts, en els qui són víctimes de l'atur, en els immigrants. És la lluita en aquest camp la que dona sentit a la política i l'ennobleix. En el terreny de l'ensenyament, aspirem a veure més plenament respectat el dret dels pares i les mares a decidir el tipus d'educació —també pel que fa a la religió i a la moral— dels seus fills, i més plenament acollida i recolzada la contribució històrica al bé comú de l'escola cristiana a Catalunya. La ciutadania no l'atorga ni l'afaiçona al seu gust l'Estat: és una condició prèvia dels ciutadans reals, amb les seves maneres plurals de pensar, amb la seva llengua i cultura, també amb la seva fe i amb les seves opcions culturals i polítiques, que totes les administracions han de servir.

Vida dels moviments

La MIJACADA del Bages a Navarces

• Crònica de la Jornada de l'Aniversari: 50 anys de la Fràter

La Fraternitat Cristiana de persones amb discapacitat de Catalunya i les illes vam celebrar el passat 25 de març, els nostres 50 anys de Moviment a casa nostra. La Fraternitat va entrar a Espanya a l'any 1957 i el primer lloc on va començar va ser aquí a Barcelona. Per això nosaltres hem volgut fer-ho en aquesta ciutat. Va ser una jornada molt bonica, emotiva i participativa. Ho vam fer al Col·legi de St. Ignasi de Loiola a Sarrià de Barcelona. Érem 380 persones. Vam començar amb la benvinguda de la Presidenta, Isabel Paredes. Tot seguit es va passar un Power Point dels inicis amb dades, noms i cognoms. Després va haver-hi una Taula Rodona, on els fundadors van explicar les seves experiències de com van iniciar el moviment. Vam tenir l'Eucaristia presidida per l'arquebisbe Lluís M. Martínez Sistachs, concelebrada pels consiliaris i mossens allà presents, amb pregàries i ofrenes portades per totes les diòcesis de Catalunya: tot un èxit! Seguidament vam anar a dinar i com a cloenda vam tenir un concert a càrrec de la coral de St. Ignasi de Loiola d'allà mateix. Gràcies a tots el que han treballat perquè aquesta Festa fos una Jornada inoblidable.

Nota de la R.: Hem de subratllar amb goig que la Isabel Paredes d'Igualada, presidenta de la Fràter de Vic és també presidenta de la Fràter Catalunya i Illes Balears des de 2004.

• La Federació a Osona-Ripollès

La gent dels moviments d'Osona i el Ripollès, mirem de fer dues trobades durant el curs. Aquest any la segona, ens hem trobat després de la Pasqua.

Mirant les agendes, ja que a aquestes alçades del curs ja anem una mica de bòlit, amb la idea de no carregar més, vam decidir aprofitar algun acte ja programat. I fer una convocatòria més àmplia.

La proposta final ha estat participar de l'estudi d'Evangelí, que mensualment, va fent el grup de l'ACO de Manlleu. El grup de Manlleu ja portava fent el seguiment de l'evangelí de Joan. I en aquesta ocasió arribava al últim capítol. Tot i això va veure que era una proposta que podia respondre a tota la gent que vingues.

En aquesta ocasió ens vam aplegar la gent de l'ACO i del Moviment de professionals. Una experiència senzilla, però intensa. I una oportunitat de compartir l'Evangelí i celebrar l'Eucaristia amb més gent. Una experiència bona per pensar en algun altre moment del proper curs.

• Moviment de Professionals Cristians (MPC)

Com a tots els Moviments que tenen com a eina la Revisió de Vida, el MPC ens ajuda a ser testimonis de l'Evangelí, mitjançant

la comparació constant entre l'experiència viscuda a les revisions de vida, i el seu contrast amb l'Evangelí.

Una vida desconnectada del calli i el fons de reflexió, formació i recolzament que ens aporta el Moviment, creiem - i tots hem tingut moments en la vida en que ho hem pogut intuir clarament - que ens podria portar fàcilment a perdre la força de voluntat que exigeix tant l'actitud crítica com la determinació a què fem esment. En aquesta línia, el passat dissabte 12 de maig vàrem celebrar la nostra Trobada Diocesana a Santa Maria d'Oló, amb la presència y valuosa aportació del sociòleg Jordi Collet, sobre els trets sociològics més característics de la societat actual en els seus aspectes de definició (o millor dit, "indefinició"), manca de vincles forts i de llarga durada, manca de militància o simple compromís, així com també, amb certa sorpresa per part nostra, una certa revalorització de l'estructura familiar (si be per motius diferents als que havíem assumit tradicionalment).

• Acció Catòlica Obrera (Anoia)

"En un món injust, ens impliquem en les situacions precàries" (Prioritat del curs d'ACO de Catalunya)

El 29 d'abril i amb motiu de la celebració de l'1 de maig, els membres dels dos grups d'ACO de Sta Mgda. de Montbui vàrem participar a la missa dominical. Van aportar el nostre testimoni com a militants compromesos en la fe i l'acció.

A la comunitat parroquial els vàrem explicar com ha estat la nostra revisió de vida davant les situacions precàries. No només parlem de precarietat laboral, hi ha altres precarietats que ens envoltem i que ens passen desapercebudes: els pensionistes que no arribem a final de mes, els sous dels contractes escombraries, els avis que viuen en soledat, la bogeria de la societat de consum, no donar importància a la xarxa de relacions, la precarietat de les relacions: quedar-nos en la forma i no arribar al fons, la gent jove que ha de fer front a unes hipoteques impagables, els joves sense motivacions, les relacions precàries a la família i entre veïns... Estem en una societat neoliberal que s'ha encarregat de destruir el teixit associatiu i dona importància a l'individualisme: jo per sobre de l'altre.

Des de l'ACO hem reflexionat i hem vist també quines són les nostres barreres i els nostres prejudicis, les nostres pors, les justificacions... Hem descobert que compartint les precarietats també creem lligams, que veiem a l'altre d'igual a igual. Després de jutjar, hem trobat la paraula de Déu, Ell ens acompanya i ens ajuda a valorar tot el que som i tenim. Descobrim que Jesús és el nostre únic pastor i a Ell és qui hem de seguir en les nostres accions i el nostre compromís militant.

TESTIMONIS

El moviment m'ajuda a ser testimoni de l'Evangeli

I els digué: "Aneu per tot el món i prediqueu el missatge joïós a tota criatura" (Mc 16,15)

Crist ressuscitat envia als seus deixebles a portar el seu missatge a tots, el seu missatge d'amor. De l'amor que hem rebut del Pare i que Jesús ens va mostrar; un amor que va ésser servei i que el va dur a la creu.

Com a cristiana sento que aquestes paraules de Jesús als seus deixebles són també per a mi. La meva fe implica viure segons l'evangeli i ser-ne testimoni en totes i cada una de les meves tasques diàries. Crec que això és evangelitzar.

Però aquesta tasca no és gens fàcil, en mig d'un món on constantment m'arriben crides a viure uns valors (consumisme, competitivitat, millores econòmiques, superioritats culturals, ...) molt diferents dels evangèlics (servei, estimació pels més necessitats, germanor universal...) Se'm fa necessari per una banda llegir i aprofundir l'evangeli per tal de poder fer-lo vida davant de cada situació i per altra conèixer bé les situacions.

Si de manera individual intento fer-ho no tardo gaire a estar perduda en mig de moltes veus, unes que en nom de l'evangeli volen fer-me combregar amb rodes de molí, altres que en nom de la ciència volen fer-me creure que no hi ha lloc per la fe, altres que...

Reunir-me periòdicament amb la gent del moviment (en un grup força heterogeni en edats, en compromisos, en estils de vida) y amb ells poder realitzar aquestes tasques d'aprofundiment, de diàleg, de formació; i més que això: compartir experiències de vida, pregària i celebracions. Em permet viure la meva fe en comunitat de vida. Sense aquesta dimensió comunitària crec que no és possible viure la fe i menys ser-ne testimoni. Les experiències del ressuscitat que ens narren els evangelis tenen sempre aquest component comunitari.

*Mª Àngels Rossinyol
(Moviment Cristià Comunitari. MANRESA)*

Un camí enriquidor

Fa quatre anys que la Josepa és presidenta de la Federació de Moviments (després del primer, que fou Xavier de las Heras, de Manresa). Però avui ens parla d'una altra faceta del seu itinerari personal.

D'uns anys cap aquí no tinc cap dubte de reconèixer i explicar si cal el bé personal que m'ha fet i em fa fer camí amb els moviments d'AC.

Sovint afirmo que en sóc filla i n'estic molt contenta. En primer lloc perquè m'han ensenyat a saber trobar Déu en la vida; en segon lloc perquè la revisió de vida m'ha fet entendre i participar de la riquesa en la vida de comunió; i en tercer lloc perquè la formació hi ha sigut i hi és sempre present. Cal dir, però, que durant el curs normalment ens falta temps i la formació esdevé una de les potes que grinyola.

Doncs bé, per aquest motiu i també per l'oportunitat del moment, us he de dir que fa set cursos vaig proposar-me seguir la formació sistemàtica en Ciències Religioses que oferia i ofereix l'Institut de Ciències Religioses de Vic.

Al principi vaig tenir dubtes de si seria capaç d'arribar al final, ja que suposava reorganitzar-me tot el que feia després de la jornada laboral per afegir-hi quelcom que demanava temps, dedicació, renúncia, disciplina personal, etc...

Quan algú em demanava: no et fa mandra? no n'estàs cansada?, sempre deia: hi ha qui quan plega de la feina se'n va al gimnàs o a fer esport; jo me'n vaig a massatge mental.

Ara que "oficialment" ja he acabat puc dir que ha sigut un temps en què, en lloc de sentir neguit o sensació de no atrapar la feina, la formació rebuda m'ha representat un enriquiment en el saber, un aprofundiment en l'estil de vida que ens proposa l'evangeli, un anar fent camí en la dimensió humana i, sobretot, bons fonaments per fer possible en el quefer de cada dia ser testimoni d'una opció de vida creient.

*Josepa Pont
(Acció Catòlica Obrera. MANLLEU)*

La Josepa Pont, en la defensa de la seva tesina de teologia: *L'eclesiologia vinculada a la Teologia de l'alliberament*, a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, el 7 de març de 2007

TROBAREU MÉS INFORMACIÓ A LA WEB DE LA FEDERACIÓ:

<http://www.federaciomoviments.org>